

Závornický evangelík

Rok 2019 ročník 22

2

Všecko zkoumejte, dobrého se držte.

(1Te 5:21)

Biblická úvaha - Jarmila Wiera Jelinek, farářka ČCE Ratiboř

Říkám vám však pravdu: Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, přímlovce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám. On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud: - Hřích v tom, že ve mne nevěří; - spravedlnost v tom, že odcházím k Otci a již mne nespátříte; - soud v tom, že vládce tohoto světa je již odsouzen. Ještě mnoho jiného bych vám měl povědět, ale nyní byste to neunesli. (Jan 16,7-12)

Náš text začíná slovy: *Říkám vám však pravdu*. Těmito slovy chce Pán Ježíš zdůraznit, že to, co chce říci svým učedníkům, je správné a pravdivé, i když to odporuje lidskému myšlení a očekávání. On totiž vidí budoucí věci jinak než jeho učedníci. Oni by chtěli, aby s nimi zůstal. To si přejí a to i očekávají. Potají však čekají na jeho mocné mesiášské vystoupení. Ale on jim říká úplně jiné věci. Chce odejít, zemřít a poslat jim někoho jiného. A to že jim má prospět a pomoci? - Pán Ježíš říká však naprosto určitě: *Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímlovce k vám nepřijde. Odejdu-li pošlu ho k vám.*

Má ten Přímlovce pro učedníky větší význam než Ježíš sám? A proč musí Ježíš odejít? Nemohl Bůh seslat Ducha svatého bez Ježíšovy smrti na kříži? Tak se ptá člověk. Boží myšlení i plány jsou jiné.

Příchodem Ducha svatého na tuto zemi se skutečně mnohé změnilo, i když si to ani plně neuvědomujeme. On působí dodnes mocně, i když to lidské oko nevidí a ucho neslyší! Působení Pána Ježíše jako

člověka bylo omezeno. Jen tam, kde zrovna byl, mohl pomoci, potěšit i se zastat svých učedníků. Duch svatý, ten *Utěšitel*, jak překládají kraličtí, nebo *Přímlovce*, podle ekumenického překladu, anebo *Zastánce a Pomocník*, jak překládají jiní, nepodléhá těmto omezením. On potěšoval a zastával se Ježíšových učedníků po celém světě a činí tak dodnes a bude tak činit až na věky (J 14,16). A proto chápeme dnes, že to bylo *prospěšné, že Ježíš odešel k svému Otci*.

Pán Ježíš pak ještě jednou po svém zmrtvýchvstání připravil své učedníky na příchod Ducha svatého. Očekávali bychom, že jim nařídí určitou duchovní přípravu, přinejmenším půst a modlitební soustředění po domech nebo v chrámě. O ničem takovém nám však Lukáš nepíše. Jenom jim nařídil, *aby zůstali v Jeruzalémě a čekali, až se splní Otcovo zaslíbení (Sk 1,4)*.

Jenom čekat a nic nedělat? Ano jenom čekat a věřit, že Bůh splní své slovo. To bylo pro aktivní mladé učedníky jistě velmi namáhavé. Avšak kterákoliv činnost by je mohla svést k tomu, že by si mohli myslit, že jejich činy přiměly Boha k seslání Ducha svatého. Proto měli jenom čekat! Kdy a za jakých podmínek Bůh sešle svého Ducha, to nemuseli vědět. Tato Boží svrchovanost dělá i nám dodnes potíže. I my bychom chtěli jednat a ne čekat. Avšak Pán Ježíš říká na jiném místě, že Duch svatý je jako *vítr, který vane kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam směřuje (J3,8)*.

2. Duch svatý ukazuje světu hřích, spravedlnost a soud (8) *Duch svatý přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud.* Kraličtí překládají přesněji: *A onť přijda, obviňovati bude svět z hřichu, a ze spravedlnosti; a ze soudu.* Tedy **nejen bude ukazovat na hřích, ale bude obviňovat svět z hřichu.** Při soudních řízeních bylo tímto slovem označováno *obviňování* obžalovaných, kteří se nechtěli přiznat ke své vině. Tím se dostáváme na důležitou stopu: Svět totiž také nechce přiznat svoji vinu ani potřebu spasení a vysvobození z moci hřichu. Popírá to všemi možnými způsoby. Bud' lhostejností, nepřátelstvím (J 15,18), pověrou, okultismem nebo i křesťanským sektářstvím.

V řečtině zahrnuje toto slovo, které se překládá jako *obviňování*, čtyři fáze soudního procesu: žalobu (obviňování), **dokazování viny** (usvědčování), **rozsudek a trest.** Je si třeba uvědomit, že to všechno koná ve světě Duch svatý a ne učedníci. On otevírá lidem oči a dokazuje jim jejich vinu. On jim také vyhlašuje jejich rozsudek a ukazuje jim, co je čeká, když nebudou činit pokání. Toto všechno není úkolem učedníků, ti mají jenom zvěstovat evangelium, skrze které Duch svatý pak koná svoji práci ve světě, to je na každém člověku bez rozdílu, a to až do dnešního dne, jak to dosvědčují mnozí, kteří v Ježíše Krista uvěřili.

3. Duch svatý obviňuje svět z hřichu (9 - *Z hřichu v tom, že ve mne nevěří*). My si často pod hřichem představujeme všechny možné špatné skutky. Ano i ty jsou hřichem, když jimi přestupujeme Boží přikázání a dělají nám právem

špatné svědomí. Mysleli jsme však už také nato, že i nevíra je hřichem?

Když Pán Ježíš přišel na tento svět a zvěstoval lidem, že se přiblížilo království Boží a když oni mu nevěřili a ho ukřižovali, tak to byl hřích, ze kterého je po letnicích obviňoval Duch svatý. Je to je zřejmé i z Petrova kázání, které pronesl hned po seslání Ducha svatého, když říká: *Muži izraelští, slyšte tato slova: Ježíše Nazaretského Bůh potvrdil před vašimi zraky mocnými činy, divy a znameními, která mezi vámi skrze něho činil, jak sami víte. Bůh předem rozhodl, aby byl vydán, a vy jste ho rukou bezbožných přibili na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil; vytrhl jej z bolesti smrti, a smrt ho nemohla udržet ve své moci.* (Sk 2,22-24)

Možná, že si myslíme, že se toto *obviňování z hřichu* nás netýká, my přece nejsme svět, který ve zlém leží. Písmo však nám říká, že svět je všude tam, kde se přestupují Boží přikázání a kde se nevěří v Ježíše Krista.

Když se nás dotkne Duch svatý, bude nás na prvním místě *obviňovat z nevěry*, že nevěříme v Ježíše Krista, protože nevěra je kořenem všech dalších hříchů. Žádný z nás nemůže z toho vinit, protože žádný člověk nevidí do našeho srdce. To dokáže jenom Duch svatý. A to je jeho veliké dílo, které koná dodnes v tichosti a skrytě, takže mají mnozí dojem, že se nic neděje. Ale buďme si toho vědomi a děkujeme za to Bohu, že jeho Duch obviňuje svět z hřichu, to jest i nás, protože kdyby tomu tak nebylo, zahynul by tento svět i my všichni ve svých hříších.

4. Duch svatý obviňuje svět ze spravedlnosti (10- *Ze spravedlnosti v tom, že odcházím k Otci a již mne nespátříte.*) Jak máme této větě rozumět? Jedná se o spravedlnost Ježíše Krista, syna Božího. V Izraeli je dodnes označován za *spravedlivého* ten, kdo věří a dodržuje Boží zákon. Židovští žalobci však Pánu Ježíši tuto spravedlnost odpírali. Oni prohlašovali, že *není spravedlivý před Bohem*, že je naopak svůdcem, rouhačem a hříšníkem. Dokonce v Talmudu zapsali, že provozoval čarodějnictví a sváděl izraelský lid k neřestem. Duch svatý toto falešné obvinění *postaví do pravého světla a prokáže světu*, že Ježíš je opravdu Syn Boží, protože odešel k svému Otci. To, co bylo zamýšleno jako smrtelná zbraň proti Ježíšovi a jeho učedníkům, totiž jeho smrt na kříži, stalo se znamením jeho spravedlnosti. Petr dosvědčuje i toto ve svém letničním kázání, když říká (Sk 2,32-34): *Tohoto Ježíše Bůh vzkřísil a my všichni to můžeme dosvědčit. Byl vyvýšen na pravici Boží a přijal Ducha svatého, kterého Otec slíbil; nyní jej seslal na nás, jak to vidíte a slyšíte.*

5. Duch svatý obviňuje svět ze soudu (11: *Ze soudu v tom, že vládce tohoto světa je již odsouzen.*) I toto působení Ducha svatého je na první pohled nesrozumitelné. Pán Ježíš však svou smrtí na kříži odsoudil a podlomil moc *vládce, neboli knížete (kral.) tohoto světa*. Tím je již také určen jeho konečný pád. Satan slavil sice svůj triumf při Ježíšově smrti na kříži, ale zároveň to byla jeho

rozhodující porážka a soud. Od této doby je Satanův vliv omezen a čeká ho Boží soud.

A právě pro tuto skutečnost otevírá Duch svatý oči tomuto světu a obviňuje ho, že je v ďábelských službách a že s ním bude také odsouzen, když nebude činit pokání. Apoštol Petr zmiňuje i toto *obviňování* ve svém kázání: *Ať tedy všechen Izrael s jistotou ví, že toho Ježíše, kterého vy jste ukřižovali, učinil Bůh Pánem a Mesiášem. Když to slyšeli, byli zasaženi v srdci a řekli Petrovi i ostatním apoštolům: “Co máme dělat, bratři?” Petr jim odpověděl: “Obraťte se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého. (Skutky 2,36-39)*

Závěrem, Duch svatý tedy obviňuje svět a dokazuje mu, 1. že *nevěří* v Ježíše Krista, 2. že je hřích, když popírá jeho *spravedlnost*, jeho synovství Boží, a za to, že 3. zůstává ve službách vládce tohoto světa, který již je *odsouzen*. To je to působení Ducha svatého v tomto světě, které vždy ukazuje na Pána Ježíše Krista. Duch svatý nikdy neukazuje na sebe, ani na své působení, které je jistě mocné, když dokáže proměnit i kamenná srdce. Přesto však je to působení skryté, takže máme někdy až dojem, že se vůbec nic neděje. Pán Ježíš však zřejmě ty viditelné průvodní jevy, nepovažoval za tak důležité, jako my. Jemu bylo i za jeho pozemského života důležitější to, co se děje v skrytě, v srdci člověka, než to co je vidět a slyšet.

Cesta z exilu do Ratiboře

Nuž Bohu děkujeme ústy i srdci svými, zpíváme v jedné písni z první poloviny 17. století. A když si uvědomím, že stejnou písni se povzbuzovali i moji předci, když museli utíkat z české vlasti, cítím uvnitř úžas a vděčnost. Cokoli se jím přihodilo a jakýmkoliv cestami museli procházet hledajíc tiché zákoutí a suché přístřeší, podporovali se vzájemně dle Písem Svatých a za zpěvu takových písni.

Který každodenně nám i všem dobře činí také tehdy když... hladem zemřelo 17 otců z 54 rodin, které jako první začaly stavět obec Zelov a **Který od života matek našich s námi byl** podobně když... každé druhé narozené dítě umíralo kvůli mnohým nepříznivostem... **I ještě podnes drží stráž nad námi.**

Nejednou jsem se už ve svém více než půlvěkem životě zamyslela nad tím, jak nepřehlédnutelná je Boží prozřetelnost a skvělé Boží způsoby zacházení s člověkem i se mnou. Pocházím z chudé česko-bratrské exulantské rodiny. V mém prostředí stále se střídalo nadšení z české hrdinské vyznavačské minulosti se zájmem o to, jak vypadá dnešek národa, který moji předkové museli opustit, každodenní úsilí o statečné udržení si svobody vyznávání Ježíše Krista svým jediným Spasitelem, s neustálým vnitřním bojem dvou identit. Jako každý potomek exulantu i já jsem se musela vyrovnat ve svém povědomí s rozpolceností – jsem-li evangelička nebo Češka. Že je to podivná kombinace? Jenže každý den nás nutil do odpovídání si na tento dotaz. Když nás chtěl někdo ponížit, pojmenovával zelovský kostel ne evangelickým, ale jenom českým. Nebo volal za námi: „Pepiki do Pragi!“ A my jsme se pořád snažili přijít na kloub tomu co mu na nás nejvíc vadí – náš původ *zdejší* nebo spíše tento *nebeský*, díky kterému se v našich rodinách po tolika pokoleních udržela víra v Boha a plno naděje a lásky a důvěra Ježíši Kristu.

V takovémto zápolení jsme se snažili pomáhat stovkám exulantských potomků v Polsku a dnes, kdy jsme se s manželem ocitli tady na Valašsku, naplňujeme náš mnohaletý zájem o současnost národa našich předků.

I když je zřejmé, že Bůh nemá vnoučat a každá generace se musí osvědčit sama, zda jí Bůh za něco stojí nebo ne, ti kteří jste měli věřící rodiče a prarodiče – dostali jste přebohaté věno a do vínku úžasný dar. Dnes nemusíme zde probojovávat svoji identitu mezi otázkou národnostní a náboženskou, ale tak jako tak bojovat o ni v dnešní konzumní společnosti musíme dále. Jinak ztratíme sama sebe mezi zajímavými inzeráty, skvělými návrhy, toužebnými záměry, vynucenými zakázkami a splyneme jako voda v našich potůčcích.

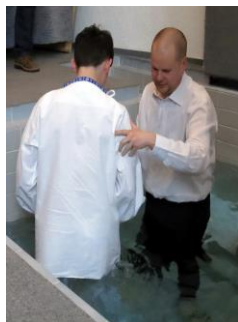
farářka J. Wiera Jelinek

Co se událo:

Netradičně už 31. března se konala tradiční **zkouška konfirmandů**.

Tři z konfirmandů byli 12. dubna **pokřtěni** ponořením ve veselské synagoze, modlitebně Církve adventistů sedmého dne.

Na Květnou neděli 14. dubna jsme slavili **konfirmaci**:

Připomeňme si některé texty, které při této slavnosti zazněly:

Milí rodiče a kmotři, babičky a dědečkové, jste to právě Vy, kteří nejvíce ovlivňujete výchovu a směřování svého dítě. Většina rodičů zahrnuje své děti láskou a různými cennostmi. Naši rodiče udělali podle svého přesvědčení a ještě něco navíc. Svěřili nás do péče a ochrany našeho Pána a zavázali se k nelehkému úkolu.

Vychovávat nás ve víře v Pána Ježíše Krista. Přesvědčovat dítě, aby šlo do neděľky,

náboženství a na konfirmační cvičení není vždycky snadné, ale naši rodiče na to nebyli sami. Byl s nimi Duch svatý, který jim dával sílu vydržet. Proto jim děkujeme za lásku, trpělivost, péči a jejich modlitby.

Milý sbore javornický,

Připadla mně milá úloha pronést Vám jménem konfirmandů poděkování. V prostředí tohoto sboru žiji od svého narození a atmosféru živého sboru jsme vnímala a vnímám skoro jako samozřejmost. Ovšem samozřejmost to není, je to působení Ducha svatého, jsou to Vaše modlitby za nás a za to Vám děkujeme.

Děkujeme za učitele nedělní školy, že nám od dětství otevírali Písmo, měli s námi trpělivost, mohli jsme mnohému z Písma porozumět.

Prosíme Vás za Vaše modlitby za nás, abychom až se rozběhneme do škol a zaměstnání, vytrvali ve víře, kterou nám naši předci uchránili.

Přeji Vám i nám slova apoštola Pavla do Kolos, které je v našem kostele napsané na zdech: „Nechť ve vás přebývá slovo Kristovo v celém bohatství: se vší moudrostí se navzájem učte a napomínejte a s vděčností v srdci oslavujte Boha žalmy, chválami a zpěvem, jak Vám dává Duch.“

Poděkování faráři

Náš milý pane faráři,
snad teď máte úsměv na tváři.

Přivedl jste nás do samotného konce,
ať zazní slavnostní zvonce!

Chceme Vám teď poděkovat,
malým dárkem obdarovat.

Byl jste nám lídrem i přítelem,
co jste nás naučil, to si všichni k srdci berem.

Věnoval jste nám svůj volný čas,
někdy vám z nás až odcházel hlas.

Na naše otázky jste vždy odpovídal brilantně,
jde vidět, že máte Boha v srdci, ne jen v hlavě.

I když jste se tři z nás pokusil utopit,
stojíme tu teď všichni, takže klid.

Děkujeme Vám za Vaše moudrá slova,
byl jste naší oporou zas a znova.

Posiloval jste nás v naší víře,
svůj dík jsme se snažili vyjádřit na papíře.

Jste prostě farář každým coulem,
pomohl jste nám navázat osobní vztah s Bohem.

Vzkaz budoucím konfirmandům

Jistě se vám teď klepou kolena. Srdce máte až v žaludku a potí se vám dlaně. Tohle je teprve ale jen začátek. Převzetím svých vlastních Biblí učiníte svůj první krok na dlouhé a náročné cestě, kterou si projde velká většina evangeliků. Jste pokračovateli tradice, která trvá už dlouhá staletí a všichni do vás vkládají naděje a velká očekávání. Vaším úkolem je nezklamat, Následující rok vás budou všichni zde přítomní bedlivě pozorovat a jednou týdně se budete společně vzdělávat pod dohledem drsného dozorce jako přezdívaného farář Kulík.

Zpočátku se vám bude možná zdát, že to není až tak strašné, jak jsme vykreslili, ale počkejte na březen! Pokud máte už teď srdce v žaludku, na konci března ho budete mít úplně někde jinde. V březnu vám totiž nastane konečná zkouška. A to bude teprve něco! Mojžíš a jeho knihy jsou ještě v pohodě. Ale na malé proroky pozor! Ti dokážou zmást i našeho ostříleného faráře! Pokud jste se byli podívat na naši zkoušku, tak víte, jak náročný náš farář je. Být vámi, učíme se na to aspoň dva měsíce dopředu! Co dva!? Čtyři, pět... a víte co? Začněte se učit raději už zítra! Může se totiž stát, že se staršovstvo rozhodne, že jste neprošli. Abyste tomu ale předešli, máme pro vás dobrou radu. Naše staršovstvo má velmi rádo čokoládu a zmrzlinu.

A teď už vážně: sice při převzetí Bible učiníte první krok na dlouhé cestě, ale doufáme a věříme, že vás tato cesta bude bavit a rádi se budete společně jednou týdně scházet s naším úžasným farářem. Snad se z vás stane dobrá parta, budete si pomáhat a krýt si záda a nakonec vás uvidíme sedět všech pět na konfirmační zkoušce, která není až tak drsná, jak jsme se vám snažili namluvit, ale být vámi, radši se připravíme. Přece jen – malí proroci dokážou být vážně zákešní. A né jen oni! Doufám, že si t po zkoušce nerozmyslíte a budeme mít možnost vás vidět také v krojích na konfirmační slavnosti, která bude už jen třeshinkou na dortu, který budete péct celý rok. Jaký dort uděláte, to je jen na vás. Přece jen bychom vám chtěli poradit pár ingrediencí: spolupráce, vlídnost, přátelskost, víra, smysl pro humor a nesmíme zapomenout na tu nejdůležitější, bez které by ten dort nebyl úplný. Tou ingrediencí, jak už možná tušíte je Bůh. Doufáme, že vás pomyslné pečení dortu sblíží, přiblíží k Ježíši a že na ty časy, kdy jste byli kuchtíci, budete už jako zkušení kuchaři vzpomínat s úsměvem na tváři.

Slovo kurátora

Milí konfirmandé,

v tento slavný den dostáváte na papíře osvědčení, že jste složili konfirmační zkoušku a byli dnes confirmováni. V životě nasbíráte různých osvědčení, vysvědčení a různých dokladů celou řadu. Už dnes už máte doma rodný list, několik školních vysvědčení a třeba i nějaké diplomy ze soutěží a závodů. Brzy dostanete další velmi důležitý doklad – občanský průkaz. Sice občanka i rodný list jsou důležité dokumenty, ale dostáváte je automaticky, nemusíte pro to nic udělat, nemusíte nic umět, stačí, že jste se narodili a stát vám je musí podle zákona vystavit.

Dnešní osvědčení o konfirmaci je něco jiného – nedává se automaticky každému, kdo chodí do kostela nebo kdo je zapsaný v naší kartotéce. Abyste ho dnes mohli dostat, museli jste řadu měsíců chodit do konfirmační přípravy a na konci při zkoušce před námi dokázat, že jste se učili, snažili..., že jste se něco sami naučili, sice pod vedením bratra faráře a rodičů, ale vaším vlastním úsilím, vlastní snahou, stálo vás to čas, někdy i přemáhání ..

Něco podobného vás čeká za pár let, až se budete snažit o řidičský průkaz nebo vysvědčení o absolvování střední školy. Abyste je získali, budete se muset učit, *sami* se snažit a zvládnout nelehké zkoušky. A teď si představte, že máte nový řidičák, ale rozhodnete se, že jezdit autem nebo na motorce radši nebudete – ono to stojí dost peněz, benzín také není levný, k tomu občas něco na nějakou opravu a také pokuty za rychlou jízdu... na silnici hrozí havárky, není tam vždy bezpečno – a tak si řeknete: ne, to raději budu jezdit autobusem a vlakem.

No uznejte - nebyla by to velká škoda? Po tom všem úsilí uložit řidičák do šuplíku a pomalu zapomínat to, co jste se naučili a natrénovali?

A tak vám s celým staršovstvem a s celým sborem přejeme a u Pána Boha vyprošujeme, aby to učení a to dlouhé úsilí, které vás dovedlo až ke dnešní konfirmaci, aby ve vás vydrželo i dál – a nejen vydrželo, aby ve vás rostlo a vedlo vás celým dalším životem tím správným směrem – tak jako betlémská hvězda vedla dávné mudrce na to správné místo.

Přejeme, aby to, co jste se naučili a dověděli o Pánu Bohu a Pánu Ježíši, nezůstalo založené a zapomenuté v nějakém šuplíku ve vaší hlavě, ale bylo vám oporou, povzbuzením i radostí. Aby vám na tom moři života, kde jsou občas bouřky a nepohoda, bylo spolehlivým a jasným majákem.

K tomu vám dopomáhej Bůh a láska Ježíše Krista.

Luděk Mikáč

Pověření nových členů seniorátního výboru

Při slavnostních bohoslužbách v neděli 7.dubna 2019 byly synodním seniorem Danielem Ženatým a synodním kurátorem Vladimírem Zikmundem pověřeni noví členové seniorátního výboru, a to nový seniorátní kurátor Ludvík Pastyřík, náměstek seniora Michal Vogl a 2. náhradník z řad farářů Petr Kulík.

*Nově pověřené pozdravila emeritní seniorátní místokurátorka s. Světlana Greplová: Východomoravský seniorát není zrovna malý. A starat se o 27 sborů a skoro 15 tisíc členů, to je hodně práce a hodně starostí. Ale i hodně radosti. A já věřím, že i Vám se stane to, co mě. Že po šesti letech práce v Seniorátním výboru už pro vás název některého ze sborů nebudou jenom písmenka, ale uvidíte konkrétní události a konkrétní prostory, vybavíte si konkrétní tváře a konkrétní jména (a někdy i oboje dohromady). A řeknete si, že ten náš seniorát je pěkný. Že ta naše církev je pěkná. Ale pozor! Je to naše církev? Je to církev Kristova. A my jsme v jeho službách. My jsme tu jako jeho velvyslanci. Nemáme jeho církev spravovat po svém. A to nejde bez osobního vztahu s Kristem a bez každodenní modlitby *Tvá Pane Kriste věc to jest, jež nám zde svěřena.**

28. dubna nás svým **koncertem** potěšila skupina **ONLY HIS** a také představila své **nové CD „LEŤ“**. Kapela ONLY HIS se hudebně, instrumentálně i textově posunula od prosby „Přijď“ do nadějně a živě výzvy „Leť“. Pozitivní a slibující posun je cítit naprosto zřetelně a doporučujeme využít příležitost k osobnímu zážitku při poslechu na festivalech UNITED, NGfest nebo nového CD.

Dalibor Grepl

Ve dnech od 16.-18.5.2019 se v Praze konalo **1. zasedání 35. synodu ČCE**. Přibližně stovka účastníků jednala o společné budoucnosti, otázkách víry i o ekonomických záležitostech. Probírali jsme strategický plán církve do roku 2030, výši kazatelských úvazků a podporovaná kazatelská místa. Schvalovali jsme investiční kodex ČCE, odvody do personálního fondu, repartice a další sbírky. Volili jsme nové předsednictvo synodu, oblastní pastýřské rady a celocírkevní kazatele. Na těchto stránkách naleznete krátký souhrn těch nejdůležitějších bodů a závěrů tří denního zasedání: **synodcce.cz**

Já jsem – jakožto nový poslanec synodu – byl tentokrát také u toho. V průběhu těch dlouhých a namáhavých jednání jsem si znovu a znovu uvědomoval, že naše církev je veliká a různorodá. Že nám v mnoha oblastech Bůh žehná. A že máme také mnoho těžkých úkolů, problémů a nevyřešených otázek – jak za sebou, tak před sebou. Měli bychom v první řadě začít prosit Boha o dary moudrosti a lásky, abychom společně zvládli ty další náročné roky, v průběhu kterých se naše církev zřejmě změní k nepoznání. To ale není úkolem jen nás synodálů, ale všech členů ČCE. *Petr Kulík*

Biblický program na mládeži (24. 5. 2019)

Pocházel z kněžského rodu a vážený byl natolik, že i starší lidu si k němu chodili pro radu. Prorok Ezechiel. Ten, který prorokoval Izraelcům, že na ně Hospodin nezapomněl a má pro ně připraveno něco mnohem většího, nového Spasitele. Po tom, co Izraelci zažili zničení Jeruzaléma a zbourání chrámu, krajní mez zoufalství, Ezechiel mluvil o tom, že přece i bez chrámu je možné sloužit Hospodinu. Ezechiel nepropadal beznaději a nabádal Izraelce, aby vytrvali a dodržovali Boží přikázání (Ez 36:22-28).

Známý příběh o údolí suchých kostí je delší, a tak si jej raději najděte v Bibli – v knize [Ezechiel 37. kapitola, verše 1-14](#)

Nepřipadá vám tento příběh naprosto absurdní? Úplně vytržený z reality? Je to těžce uvěřitelné, ale tento příběh se opravdu stal. Ale to, že Pán Bůh činí nemožné, už dávno víme. Verš „*Spočinula na mě ruka Hospodina*“ nemá jiný význam než ten, že Bůh tam byl přítomný, byl tam spolu s Ezechielem, ale byl tam také Duch svatý. Ezechiel byl vlastně „prostředníkem“ mezi Hospodinem a Duchem svatým, který prorokoval nad suchými kostmi, ale Duch svatý byl ten, který vdechl do suchých kostí *nový život*. Chápete tu skutečnost? Ty kosti, které tam ležely léta, kosti, které byly suché a bez známek života, bez naděje, rázem oživly. Hospodin řekl Ezechielovi, aby šel a prorokoval těm kostem. Zkuste se vcítit do Ezechiela. Normální člověk by si pomyslel, že je to blbost. Úplná blbost. Něco jako když vám někdo řekne, abyste skočili do studny. Ezechiel ale bez odporu a v moci Ducha svatého vykonal, co po něm Bůh žádal.

Verš 12-13 „*Hle, já otevřu vaše hroby a vyvedu vás z vašich hrobů... otevřu vaše hroby a vyvedu vás z hrobů*“ Z mrtvých vstání? Otevřené hroby? To je jasný náznak. Ježíš. (Matouš 27:51-53) *A hle, chrámová opona se roztrhla vpůli odshora až dolů, země se zatřásla, skály pukaly, hroby se otevřely a mnohá těla zesnulých svatých byla vzkříšena; vyšli z hrobů a po jeho vzkříšení vstoupili do svatého města a mnohým se zjeví.* Slovo z Matoušova evangelia je konečným odkazem na proroctví o suchých kostech. Naděje. Pán Bůh nás vzkřísí z mrtvých. On dokáže obrátit i beznadějně situace. On dokáže uzdravit našeho ducha, On v nás dokáže probudit život. Celý příběh o suchých kostech je vize do budoucna. Bůh tam neprobouzí bezduché mumie, ale naopak tam duchovně kosti oživuje. Velikonoce, neopakovatelná událost. Stalo se něco výjimečného, nečekaného, nepředstavitelného. Ježíš vstal z mrtvých. Svatodušní svátky, učedníci byli naplněni Duchem svatým – další bomba, jež má obrovský dopad na církev. Ale k čemu to všechno vlastně? Ježíš porazil smrt, zemřel za naše hříchy, vstal z mrtvých, ale co my? Jaký je náš úkol? My jako církev/sbor nemáme být jako shromáždění suchých kostí, ano je to úsměvné, ale my máme tvořit společenství, které víra v trojjediného Boha bude spojovat. A nejenom víra, ale i láska a naděje v Krista. Nejdřív je ale potřeba „zamést si před vlastním prahem“, odhodit přítěže a vyznat svoje hříchy, které nám brání žít život v čistotě, žít život s Kristem naplno. Odpustit. Odpustit druhým, ale i sami sobě.

Klára Pešková

V neděli 19. května byli našimi milými **hosty manželé Žambochovi** z Hošťálkové. Při dopoledních bohoslužbách nás bratr Zdeněk Žamboch povzbudil i napomenul, abychom nepřestávali dělat věci, které dělají vztah s Bohem vřelým a živým.

Po bohoslužbách nám ve sborovém domě společně s manželkou Pavlínou vyprávěli o své **cestě po Izraeli** a promítali krásné obrázky. „Neráda cestuju, ale ráda sa dívám, keď druhí ukazujú, kde byli“, vyjádřila se jedna z účastnic. A jiná přidala: „V tu chvíli jsem byla tam, a když promítání skončilo, chvílku jsem nevěděla, kde jsem. Moc často se mi nestává, že by mě něco tak vtáhlo.“

Děkujeme za nádherný zážitek!

A když budete mít chuť si od Zdeňka něco přečíst, zkuste: <https://blog-zz.webnode.cz>

V neděli 26. května synodní senior Daniel Ženatý v Hošťálkové slavnostně **ordinoval** dva výpomocné kazatele: **Zdeňka Žambocha a Lubomíra Bureše**. Oba skládali zkoušky před synodní radou ještě v době, kdy ČCE laické kazatele neordinovala, ale „jen“ pověřovala kázáním Božího slova. Teď tedy byli oba dodatečně ordinováni nejen ke službě kázání Slova ale i vysluhování svátostí.

Seniorátní evangelická neděle probíhala v tu stejnou neděli. O dopolední bohoslužby jsme tedy přišli. Je možné se na ně podívat na webových stránkách seniorátu, <https://vmsen.wordpress.com>, ale je tomu hodně špatně rozumět. Dobře rozumět je naopak nahrávce přednášky Ivana Ryšavého. O co jsme ale nepřišli (a byli jsme moc rádi, že jsme o ně nepřišli), byl koncert Tomáše Najbrta, film Michala Vogla o putování pouští a závěrečné vystoupení dětí s loutkami, které si předtím vyrobily v loutkářské dílně. Některé loutky byly větší než samotní loutkoherci! Při dopoledních

rodinných bohoslužbách byla řeč o milosrdném samaritanovi a stejný příběh pak děti na závěr hrály. Byly úžasné! Mě nejvíc oslovil Tomáš Najbrt: „Velká slova jsou jako když si chci koupit kávu v automatu a jdu tam s tisícovkou. Ten to nebere. Automat, ten chce mince. Milovat bližního jsou pěkná, velká slova. Ale někdy je potřeba mít jenom mince pár...“ *Světлана Greplová*

Jestli loni to bylo s **Biblickou stezkou** dobrodružné, letos to byla hotová noční můra. Tedy, ze začátku to vypadalo dobře. I když z pěti (!) konfirmandů jen jedna osoba projevila zájem si to zkusit, na ty dva menší kluky dohlédnout a něco je naučit. Jenže necelý týden před závodem se zjistilo, že jet nemůže a náhradu jsme hledali horko těžko. Jestli se loňská hlídka dala dohromady na poslední chvíli, letošní ještě později. Nakonec vznikla hlídka, která byla zralá účastnit se spíše kategorie pěšinka. Jenže žádná jiná hlídka se do této kategorie nepřihlásila. A uznejte, bojovat jen sami se sebou, to je nuda. Takže se čestně a statečně utkali s ostatními, většinou staršími hlídkami. A neskončili poslední ani předposlední. Aspoň si zkusili, jaké to je, když je netáhne někdo velký, ale musí zabrat všichni. A když trochu potrénují, příští rok... Kdo ví...

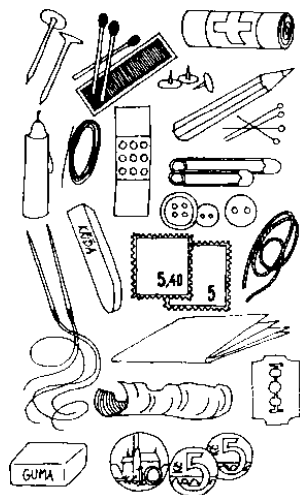
Světлана Greplová

Hlídka, která nás
reprezentovala ve složení:
Daniela Rausová,
Ondřej Grepl
a Benjamin Kománek

Ahoj děvka,

víte, co je to KPZ neboli KáPéZetka? Krabička poslední záchrany. Na tábor nebo prázdninové výpravy by se vám mohla hodit. Bývá to malá krabička, ve které jsou sirky, svíčka, knoflík, jehla a nit, náplast, provázek, drátek, tužka, papír, trochu peněz... Taková krabička se normálně válí v batohu, možná si říkáte, proč ji s sebou máte. Ale jak se hodí, když se dostanete do nějaké zapeklité situace, něco se pokazí, ztratíte se, zmoknete, zraníte se... Už už byste třeba začali propadat strachu a beznaději, že to nemůžete zvládnout. Ale pak si vzpomenete, že v batohu máte malou krabičku, která by vám mohla pomoci. Najednou všechno vidíte

jinak — i když jste třeba stejně zmoklí a mokří, už víte, že si budete moci rozdělat oheň. Nebo si ve tmě rozsvítíte svíčku. Nebo zalepíte rozbité koleno. Najednou to všechno vypadá daleko nadějněji. Že se nakonec najdete, dojdete domů, usušíte nebo potkáte někoho, kdo vám pomůže. Že to prostě všechno dobře dopadne.

A víte, že v Bibli máme taky takovou KáPéZetku? Je to jedna kniha, kterou v té Bibli nosíme, moc často ji ani nečteme, ale ona tam čeká, aby nám dodala naději ve chvíli, kdy to kolem nás nebo s námi bude vypadat opravdu špatně. Ta kniha se jmenuje Zjevení Janovo a je úplně na konci Bible.

Napsal ji Jan, vyhnanec na ostrově Patmos. Bylo to takové vězení na ostrově. Ale i když to bylo vězení, tak na ten ostrov chodila pošta a dostávaly se tam zprávy o ostatních křesťanech. Jenže to byly zprávy dost smutné. Jak je pronásledování krutější a krutější, křesťany šikanují a vyhání z domova, zabíjejí a hází jako potravu lvům.

A Jan neuměl svým bratrům a sestrám pomoci, protože sám byl také pronásledovaný. Možná se každý den modlil za ostatní křesťany, ale žádnou změnu neviděl. A možná byl i na Boha našťvaný: Jak to, že se to děje? Pane Bože, proč pronásledují ty, kdo tě mají rádi? Proč to dopustíš, takové zlo?! A Bůh mu odpověděl.

Jednou večer, když šel spát (nebo to bylo v poledne?), se to stalo. Bylo to jako sen, ale nebyl to sen. Bylo to skutečné a zároveň to bylo něco úplně jiného než to, co zažíval každý den. K Janovi přišel anděl a řekl mu: Pojd' se mnou, Bůh ti chce ukázat svět, jak ho vidí on. A ty o tom pak napíšeš i ostatním křesťanům.

Bylo to, jako by se vznesl nad ten ostrůvek a viděl celý svět. A jako kdyby viděl nejenom dnešek, ale také včerejšek a předvčerejšek, a taky zítřek a všechny dny, které teprve nastanou. A to všechno najednou. Janovy oči viděly války a zlé vládcy, kteří pronásledují křesťany, a že když jeden odejde nebo je svržen, hned se objeví další krutovládci. Janovy oči viděly slzy a utrpení jednotlivých lidí, a bylo to moc slz a moc bolesti. Jenže pak celý ten svět uviděl i Božíma očima. Viděl, že Bůh byl dřív, než vznikl svět, že Bůh byl na začátku. Že Bůh byl začátek. A že svůj svět nikdy neopustil. Viděl, jak Bůh bojuje každý den proti zlu a poráží všechny ty krutáky, a dělá to stále a znovu, a nakonec pak přivazuje d'ábla jako psa k boudě, aby už nemohl rozpoutávat další zlo. Viděl Ježíše, jak s velkým klíčem odemyká vězení, které si zřídila smrt, a všechny vede k Bohu, do života. A Jan viděl, jak sám Bůh každému osušil slzy. A ještě mnoho dalšího viděl Jan a všechno to zapsal. A viděl a slyšel taky, že Bůh je nejen začátek, ale také konec. Že je to on, s kým se na konci setkáme a kdo je stále s námi.

Když pak všechny obrazy pomalu pohasínaly, ptal se Jan nevěřicně: Je tohle všechno pravda? Kdy se to stane? A dostal na to odpověď od Ježíše: Věř mi, to, co jsi viděl, to je hotová věc. Bůh zvítězil nad zlem i nad smrtí. Jan sednul ke stolu a psal všechno, co viděl a slyšel, a pak to opsal, a ještě jednou, a ještě a ještě. A druhý den poslal do všech sborů, které znal.

A i my ten spis máme v Bibli. A kdyby vám bylo špatně, můžete si jej otevřít a najít v něm naději. Je to jako ta krabička poslední záchrany: Bůh zvítězil. Je to hotová věc. I když to teď ještě nevypadá, On zvítězil nad zlem. Je s námi a jednou nám setře každou slzu z očí.

Z přípravky zpracované Martou Sedláčkovou pro vás vybrala Světlana

Jan to celé napsal řecky. Je úžasné, že my si to můžeme přečíst v Bibli česky! Ale v řecké abecedě byste se mohli trochu pocvičit. Kde ji najdete, víte z loňska (u fary):

Ια ισεμ αλφα ι ωμεγα, πουξατεκ ι κονετξ.

SBOROVÝ DEN

Z POHLEDU „ZA VAFLOVAČEM“

Už asi třetím rokem dělám v červnu na sborové zahradě vafle. Těší mě, že většině dětí i dospělým chutnají. Letos se tam ale sešlo tolik dobrot, že jsem jednu celou konvičku těsta odvážela domů, takže jsme vafle snídali celý týden!

Sešlo se nás kolem 50. Seděli jsme ve velkém kruhu a viděli jeden na druhého, což mi silně připomnělo to, když stojíme u Večeře Páně kolem stolu v kostele. Děti si pak vybraly několik písniček, které jsme se snažili zazpívat a bratr farář měl krátké slovo a modlitbu. Počasí bylo nádherné, takže děti mohly běhat a soutěžit po celé zahradě, kde pro ně bylo připraveno několik úkolů, za zdárné splnění dostaly jedno písmenko na připravenou kartičku. Na konci se všechny děti pyšnily správně vyplněnou kartičkou se slovem RADOST, za kterou dostaly i drobné odměny.

Největší úspěch sklídilo stanoviště Pavla Kománka a to střelba ze vzduchovky. Dokonce i některé sestry „v letech“ si připomněly svou šikovnost a ostrou mušku z mládí. Což mě překvapilo a velmi potěšilo, i já jsem na vteřinku zatoužila zalehnout se vzduchovkou u líce, ale bála jsem se, asi úplně nesmyslně o své brýle. Představa, že vzduchovka cuká dozadu, je asi úplně mimo.

Pak mě ještě hodně lákal pingpongový stůl, měla jsem chuť si zahrát i tzv.

KOLOTOČ, ale pořád jsem dělala ty vafle. Až doma, když jsem se svěřovala se svými pocity, mi bylo řečeno, že vaflovač má i takové kouzelné tlačítko, kterým se dá vypnout, a tím na chvíli přerušit pečení vaflí. O to víc se ale teď můžu těšit na NGfest, kde pingpongový stůl snad bude a já se tam můžu vyrádit.

Dost frekventované stanoviště také

bylo u občerstvení, grilování a výborné kávy. Tam se, alespoň, co já jsem zaslechla, nejvíc probíraly zážitky z vodácké výpravy. Na sborovém webu je spousta fotek z obou akcí, kde si je můžete prohlédnout.

Závěr a ponaučení pro mne: příští rok, budu-li zdravá a živá, a bude-li mi fungovat vaflovač, budu zase dělat vafle, ale už také budu umět správně používat tlačítko: vypni-zapni. A půjdu si také klidně chvilku hrát!

Jiřina Majtánová

DĚKUJEME, ŽE JSTE PŘÍSPĚLI NA TYTO SBÍRKY

24/3 Diakonie (syrští uprchlíci)	9 950 Kč
19/4 Hlavní dar lásky Jeronýmovy jednoty	10 590 Kč
21/4 na církevní tisk	15 280 Kč
Sbírka darů Jeronýmovy jednoty	40 900 Kč
23/6 hospic Citadela	4 330 Kč

Jeden den na vodě aneb Sázava 2019

Rána bývají chladná. Budík na vodě není potřeba, neboť se stejně každou chvíli probouzí v domnění, že vedle vás někdo nastartoval motorovou pilu. Když zjistíte, že ony strašlivé zvuky vydává jen váš chrápající háček a podaří se vám znovu usnout, nemá stejně smysl se příliš radovat. Přibližně okolo páté hodiny ranní se totiž ze stanů začínají neohrabaně soukat členové výpravy, kteří jsou zvyklí vstávat brzy do práce, nebo zkrátka už nevydrželi poslouchat noční zvuky svých vlastních háčků, kormidelníků či drahých poloviček.

Hurá, snídaně! Nedočkavě začnete ohřívat vodu na plynovém vařiči a zakousnete se do krajice chleba s paštikou. Na vodě člověku vytráví a dokonce i takové obyčejné jídlo chutná jako největší pochoutka, říkáte si v duchu, dokud koutkem okna nezahlednete rodinu Dermíšků, kteří právě vybalují své zásoby v podobě tří druhů domácích buchet.

Nebudeš toužit po buchtě svého bližního, opakujete si v hlavě a raději rozdáte zpěvníky.

Ranní ztišení bývají fajn. Přemýšlíte společně o Pánu Bohu, zpíváte, modlíte se a každý den při tom zavádíte pohledem o jednoho či dva spoluvodáky, o kterých jste neměli tušení, že jsou letos na vodě také, jelikož jste si jich ještě mezi čtyřiceti

dospělými a deseti dětmi nevšimli. Radostně je pozdravíte a začnete se v rychlosti balit, protože polovina vodáků už nasedá do lodí.

Sázava. Nádherná voda, nádherná řeka, nádherná příroda, jako z pohádky. Kocháte se. Vyrušit vás dokáže snad jen Ben Kománek, poněvadž se právě nechává slyšet, že si zapomněl ve stanu pití, svačinu i náhradní oblečení. První jez – žbluňk. Zakuckáváte se vodou, která jde cítit žabincem, lamentujete na svého háčka a nepřesvědčivě se snažíte ostatním vysvětlit, že jste se vyklopili záměrně, protože vám bylo horko a voda je „príma, tak akorát a pojd'te si to taky vyzkoušet“.

Nyní se stáváte pravými - pokřtěnými vodáky. Zhruba po půl hodině pádlování se začínají ozývat první hladovci. Vytáhnete tedy loď na břeh a vybalíte rohlík se salámem, který je po vašem malém karambolu lehce rozmočený, stejně jako vaše peněženka, mobil a vkladní knížka, kterou jste si pro jistotu do batohu přihodili také. Nu což, chybami se člověk učí.

Večery jsou veselé. Po večeri a večerním ztišení vrháte mlsné pohledy na všechny, kteří na rozdíl od vás disponují špekáčky, než se vás někomu zželí a jeden vám věnuje. To je ovšem parádička. S plným žaludkem, spálení od slunce až za ušima „vonící“ táborákem se zakuklíte do spacího pytle a zavřete oči. Zítra vás prý čekají peřejky...

Kateřina Kománková.

SEDM DNÍ S PÍSMEM

Milí přátelé v Kristu,

na konci května jsme společně uzavřeli náš společný běh na dlouhou trať: **Sborové čtení Písma**. Začali jsme s tímto smělym plánem v září 2016 a za 2,5 roku jsme společně přečetli 1x Starý zákon a 3x Nový zákon. V těchto dnech jsme začali číst společně Bibli podle nového sborového plánu. Ten nese název: „Sedm dní s Písmem“. Protože se jedná o zcela nový projekt, přidáváme několik slov na vysvětlenou.

Tak především: Opět se vracíme ke čtení **1 kapitoly Bible denně**. Dále: Většinou nebudeme číst celé biblické knihy naráz. **Každý týden** (od pondělí do neděle) se budeme společně zabývat **jedním tématem**, ke kterému jsme vybrali **jeden verš** a celkem **sedm kapitol z Písma**. Snažíme se přitom o **vyvážený výběr** (SZ a NZ, různé literární žánry atd.) a o **co největší pokrytí celého Písma** (vybrané kapitoly se nebudou opakovat).

Tento plán sborového čtení Písma je **zatím vytvořen na 8 týdnů dopředu**. Pokud Vás napadne nějaké téma, o kterém byste chtěli týden nad Bibli přemýšlet, sdělte jej bratru faráři – a v dalším rozpisu se Vaše téma objeví.

Pro ilustraci uvádíme **2 témata**, abyste měli představu, jak rozpis vypadá. Pokud budete mít vážnější zájem se zapojit do společné četby Bible, pak celý plán čtení Písma naleznete **vytištěný v kostele**, nebo také na našich **sborových webových stránkách**.

Doufáme, že si Vás Pán Ježíš Kristus skrze další sborové čtení Písma přitáhne zase o kousek blíž k sobě. Snad Vám tento rozpis bude k duchovnímu užitku. Proto **čtěte Bibli. Modlete se** nad tím, co čtete. A **povídejte si** mezi sebou o tom, co jste z Písma vyčetli. Tímto způsobem budeme dorůstat v Krista společně.

Petr Kulík

4. téma: **S NÁMI JE BŮH!**

A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku. (Mt 28:20)

Pondělí	Úterý	Středa	Čtvrtek	Pátek	Sobota	Neděle
1.7.	2.7.	3.7.	4.7.	5.7.	6.7.	7.7.
Ř 8	Mt 28	2K 4	Iz 41	Ag 1	Ag 2	Gn 28

5. téma: **CO JEDNOU SKONČÍ S PŘÍCHODEM BOŽÍHO KRÁLOVSTVÍ?**

Panovník Hospodin provždy odstraní smrt a setře slzu z každé tváře (Iz 25:8)

Pondělí	Úterý	Středa	Čtvrtek	Pátek	Sobota	Neděle
8.7.	9.7.	10.7.	11.7.	12.7.	13.7.	14.7.
1Te 5	1K 15	Iz 2	Iz 25	2Pt 3	Mt 24	Zj 21

Open Air Festival

NG FEST

**27.7.2019
OD 16:00**

**JAVORNÍK
NAD VELIČKOU
FOTBALOVÉ HRŠTĚ**

pouto

ONLY HIS • WAY TO GO • ON FIRE • HEARTBEAT

KONCERTY • TANEC • SEMINÁŘ • ZAMYŠLENÍ
DIVADLO PRO DĚTI • DOPROVODNÝ PROGRAM

Zveme vás na podvečerní koncert:
Javornické smyčce
vystoupí v našem kostele
v úterý 23. července.

Připravujeme sborový zájezd do Valašského Meziříčí 6. října,
na kterém navštívíme místní sbor ČCE a také hospic Citadela.

Javornický evangelík- sborový časopis. Vydává Farní sbor Českobratrské církve evangelické
v Javorníku nad Veličkou, 69674 Javorník 111, <http://cce-javornik.estranky.cz>, e-mail:

cce.javornik@gmail.com, redakce: Petr Kulík, Světlana Greplová, Luděk Mikáček.

Vychází 4x ročně Bankovní spojení: 1444717349/0800